

Po krkavcovi, našťastie, nebolo ani stopy. Vošla som cez masívne vchodové dvere, nad ktorými visela konská podkova. Kedysi vstup zdobila aj hadia koža, ale mama okolo nej pri sťahovaní narobila tolko humbugu, že starká ustúpila a odstránila ju. Vôbec by ma neprekvapilo, ak by ju pred nami len niekam ukryla, alebo ju očarovala neviditeľným kúzlom. Starká sa málokedy niekomu podriadila, hoci aj vlastnej dcére.

Ak si ľudia mysleli, že náš dom zvonka vyzeral divne, mali ho vidieť zvnútra. Štyri poschodia zapĺňal starožitný nábytok, steny zdobili tmavozelené alebo bordové tapety a obrovské olejomalby v zlatých rámoch. Police prevísali pod ťarchou sklenených nádob s rozličnými elixírmami a nechýbali tiež starkej zarámované výšivky. Stredom nášho domu sa ako had vinulo široké drevené schodisko s vyrezávanými detailmi na zábradlí. S dupotom som vybehla schodmi, pričom niekoľko z nich mi pod nohami zavrzgalo.

Moja izba vyzerala o čosi normálnejšie a modernejšie než zvyšok domu. Starká mi ju dovolila zariadiť podľa seba, a tak som si steny polepila ilustrovanými obrázkami z blšieho trhu a nad posteľ som si zavesila reťaz so svetielkami. V knižnici mi ležala zbierka fantasy a romantických kníh a, samozrejme, mala som aj niekoľko čarodějníckych vecí. Najradšej som mala tarotové karty s bohyňami ako Morena, Vesna či Mokoš. Boli v nej tiež ďalšie ženské hrdinky, ktoré sa mi páčili a obdivovala som ich, napríklad alkonostky – okrídlené bojovníčky, ktoré sa nikoho a ničoho nebáli. Boli silné, krásne a odvážne a pochybujem, že ktorúkoľvek z nich ktosi podviedol za telocvičňou priamo pred zrakom celej školy, aby sa im vysmial.

Najoblúbenejšia čas mojej izby bola skriňa plná bavlny, ihlíc a háčikov. Police zapĺňala priadza všetkých farieb a hrúbok, konce vlny viseli z políc ako popínavé rastliny. Keď som štrikovala a háčkovala oblečenie a doplnky pre seba, najradšej som používala zemité tóny ako tmavozelená, hnedá a tehlová. Po výrazných farbách, ako je oranžová, fialová a kráľovská modrá, som zase siahala, keď som niečo vyrábala pre Desi. V zbierke som mala plastové, kovové aj drevené ihlice odlišných hrúbok a háčiky s farebnými rukoväťami

vo všetkých veľkostiach. Zrakom som zavadila o krabicu plnú rozrobených výrobkov a v duchu som sa s nimi rozlúčila. Cez leto som mala dosť času, no s príchodom školského roka a priprav na čaro-dejnícku akadémiu mi na tvorenie nezostane veľa času.

Na stene nad písacím stolom som mala prilepené fotky. Väčšinu z nich tvorili fotografie z prespávačiek u Desi či z kaviarne, kde sme srkali nápoje, nechýbali tiež momenty s ockom a mamou. Strhla som zábery, z ktorých kričala Dominikova blondavá hlava vedľa mojej hnedej štiece s červenými končekmi. Hodila som ich do koša. To bol prvý krok môjho očistného procesu. Nasledoval ten druhý – kúzlenie.

Na vytvorenie kúzla som si musela jasne predstaviť, o akého chalana som mala záujem. Sadla som si za písací stôl a z priehradky napravo vybrala papier, nožnice a fixku. Vedela som, akého chalana som nechcela. Netúžila som po nikom, kto sa o mňa nebude zaujímať a nebudem preňho prioritou. Akého chalana som však chcela?

Uchopila som fixku a na nastrihané papieriky som začala písať:

Milý, inteligentný, pritažlivý.

Mali by sme mať niečo spoločné.

Mal by mať rád zvieratá (s výnimkou krkavcov).

Mal by ma ochraňovať.

Nemal by sa báť liezť po stene domu do dievčenských okien.

Aby kúzlo fungovalo, potrebovala som pridať aj niekoľko fotografií toho, čo som mienila zhmotniť. Z postele som odhrnula uháčkované hračky a zvalila sa na brucho. Na mobile som rýchlo našla niekoľko pekných fotografií a ilustrácií párov. Dvojice sa držali za ruky, bozkávali alebo spolu sledovali film premietajúci sa na stene, zatiaľ čo vôkol nich horeli sviečky. Vyzerali šťastne, priam idylicky. Vybrané obrázky som si uložila do telefónu, aby som si ich mohla vytlačiť.

Náš obrovitánsky dom bol v ten podvečer tichý. Starká sa zrejme zatvorila v svojej izbe v najvyššej vežičke domu a mama sa ešte nevrátila. Posledné večery trávila často vonku, zrejme pre prácu. Alebo

išla kúpiť mydlo, ktoré nám víly skryli. Bez vysvetľovania som tak mohla prekĺznuť do jej pracovne.

Mamina pracovňa a spálňa boli jediné miestnosti v dome, ktoré nejavili žiadne známky, že v dome žili čarodejnice. Mama si ich zariadila vkusne a moderne. Police nezdobili kryštály ani karty na veštenie, ale abstraktné sošky. Steny boli vymaľované nabiele a nad verajami dvojkridlových dverí nevisel kus škoric. Starká sa občas pokúsila mame do pracovne podstrčiť začarované výšivky či naopak obrátenú metlu, čo často vyvolalo hádku.

Usadila som sa do maminho pohodlného koženého kresla a zapla počítač. Z obrazovky počítača sa na mňa usmiala mamina a moja vlastná tvár. Spoločný záber sme spravili pred pár rokmi, keď sme spolu išli na koncert. Stiahnuté obrázky som z telefónu poslala do počítača a spustila tlač. Tlačiareň sa rozžiarila a zahrmotala, no fotky z nej nevyšli. Stroj hlásil nedostatok toneru. Skvelé, ešte aj technika bola proti môjmu ľúbostnému životu.

Zbehla som po schodoch a vybrala niekoľko drobných z peňaženky, ktorú sme mali skrytú vo vstupnej chodbe pre prípad núdze.

„Starká, idem do supermarketu!“ zakričala som zo vstupnej haly do obrovského domu.

„Do supermarketu!“ ozval sa mi priamo nad hlavou škrekot pripomínajúci môj vlastný hlas. Vychádzal z hrdla čierneho krkavca Cypriána, starkej zvieracieho spoločníka. Vták sedel na drevenej konštrukcii visiacej priamo nado mnou, na ktorej starká často sušila bylinky. Ako vždy ma špehoval.

Starká mala toho najotravnejšieho familiára na svete. Neznášala som toho vtáka. Všade ma nasledoval a sledil nehybne ako socha, aby ma mohol odpočúvať. Neustále mi bol za zadkom. Tváril sa nevinné, ale bol nesmierne inteligentný. So starkej pomocou sa naučil napodobňovať zvuky, hlasy a slová.

Cyprián žil slobodne a mohol sa kedykoľvek preletieť po meste, aby odpočúval rozhovory domácich, a potom klebety starkej prezrával. Bol to obrovský a hrozivý čierny vták bez pudu sebazáchovy, ktorému sa vyhýbal ešte aj doberman pani Rutanskej. Ani

dravce pred ním nemali šancu. Pred dvomi rokmi sa nám do kurína dostala líška. Cyprián bez zaváhania vletel dnu, napodobnil zvuk sirén a záškodníčku s ťobaním do kožucha vyhnal späť do lesa ako nič. V ten rok som sa po prvýkrát snažila mamu a starkú presvedčiť, aby sme si kúpili psa. Argumentovala som práve tým, že pes skvele ochráni náš dom aj zvieratá. Bola som si stopercentne istá, že Cyprián moje prosby počul a do kurníka nevrátil kvôli sliepkam, ale práve preto, aby dokázal, že žiadneho psa nepotrebujeme a on je ochrancom tohto domu. Fungovalo to dokonale. A vonkoncom by ma neprekvapilo, ak by tam líšku najprv sám nalákal.

Krkavec do mňa zabodol svoje malé očká a tmavé perie sa mu kovovo zalesklo.

„Do supermarketu!“ zopakoval škreklavo a zatrepotal krídlami, až sa zväzky sušenej levandule, rozmarínu a tymiánu hojdali do strán.

„Sklapni, ty lietajúce kurča,“ okríkla som ho.

„Dooosupermarketudosupermarketudosupermarketu,“ dookola opakoval a poskakoval na drevenej konštrukcii sprava doľava.

„Nemáš na robote nič iné len otravovať ma?“

„Mám dosť všetkých chalanov zo školy!“ vyslovil a tentokrát dokonale napodobnil môj hlas. Neznášala som, keď ma imitoval, a on to dobre vedel. Zvyčajne všetky slová vyslovoval svojím škreklavým hlasom, prípadne neodhadol správne intonáciu, ale keď sa naozaj posnažil, dokázal napodobniť cudzie hlasy s priam dokonalou presnosťou.

„Keď raz budem mať psa, zožerie ťa,“ odsekla som.

Vták vykrútil hlavu do strany a naprázdno dvakrát zacvakal ostrým zahnutým zobákom.

Nasadila som si na hlavu prilbu, ktorá od môjho príchodu zo školy stále ležala na jedálenskom stole, a za krkavcovho nepretržitého sledovania som sa pobrala z domu. Nasadla som na svoj bicykel opretý o drevenú verandu a šliapla do pedálov.

Slnko sa držalo na oblohe, zostávala približne hodinka do zotmenia. Cesta do mesta ma neunavila, z kopca to šlo na bicykli viac-menej samo. Zhora bol krásny výhľad a ja som videla mesto ako na dlani. Líškovo bolo malé mestečko a jeden od druhého sme boli závislí.